

DE POSTRIJDER

Abonnement

binnen de stad, 7 fr. per jaar.

buiten de stad, 8 fr. »

Een blad afzonderlijk 15 centimen.

Aankondigingen, 15 centimen per drukregel.

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in

te Tongeren, bij M. COLLEÉ, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 31.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags & zaterdags.

TONGEREN, DEN 18 APRIL.

Onze opmerking over de uitdaging der geuzerij, opzichts zekeren vet-menu, in zekere restaurant heeft nog al indruk gemaakt bij het publiek.

De beleediging en de uitdaging van den kant der geuzerij is hier duidelijk, en door niemand te miskennen.

Gewillen wij nu iedereen dwingen, dien dag in het christendom geverd, met ons te vieren?

Hoognaamd niet: wij wijzen enkel op de uitdaging in die geuzerij vervat, angezien die laatste partij dat woord gedurig op ons, en in alles, toepast.

Indien er boven de menu stond: menu du 14 avril, zouden wij niet de minste opmerking maken; maar als men er boven schrijft: menu du Vendredi-Saint, zijn wij in rechte te zeggen:

Gij beleedigt zonder reden de meerderheid des lands en den godsdienst; gij spuwet, gelijk de Joden weleer, naar Christus en het kruisbeeld; gij daagt ons lafhartig uit, want uwe uitdaging bedekt gij valscheij met het woord «vrijheid».

Wees echter gerust; hoe diep het volk over zooveel moedwilligheid verontwaardigd is, laat het nwe uitdaging in den moeder zakken.

Enkel neemt het nota van die schennis van den Goeden-Vrijdag.

Het roept er de aandacht op in, en berekent wat ons te wachten staat, als uwe partij in juni kon meester worden van het land.

Gelukkig, daar en is geene hoop voor; maar zeker is het dat alle deftige menschen moeten samenspannen, om geen geuzen of *Communards* aan het bewind te brengen.

(Handelsblad.)

Men kent den liberalen advocaat Defuisseaux, een der schoonste voorstanders der *morale indépendante*, welke men vertoont kan.

Reeds is die trompetter der progressisten-partij voor omkoopning van getuigen veroordeeld; gisteren is hij, bij verstek, opnieuw verwezen.

Defuisseaux pleegde de schandelijkste bedriegerij, die er kon gepleegd worden: hij bestool weduwe en wees. Een machinist die den spoorweg werd gedood, een, edelmoedig gelijk dergelijke kerels altijd zijn, bood Defuisseaux zich aan om die ongelukkige weduwe te helpen.

Het gouvernement, verleende aan de weduwe Henixdaal eene schadeloosstelling van 6000 fr.

Volgens die ongelukkige las de advocaat, aan haar en hare zuster, eenen brief voor, waarin gezegd werd dat het gouvernement haar.... 5,000 fr. verleende....

De andere 3,000 fr. hield Defuisseaux heel liberaal voor zijne moeite!....

Op de delicate manier van doen volgde schriftvervalsing; want Defuisseaux deed aan den rechter twee quittanten overhandigen, bewijzende dat de weduwe de som in haar geheel ontvangen had.

Ungelukkig voor den advocaat, had hij de quittanten zelf geschreven, en waren zij geteekend door de vrouwe, die niet lezen kan!

Daarenboven, te oordeelen naar den datum, zou Defuisseaux 3000 fr. betaald hebben veertien dagen voor dat hij ze ontvangen had.

Is dat alles schandelijk en hatelijk genoeg? En die schurk heeft die kans gevonden om te kunnen gaan loopen, en het is niet zeker dat men de hand nog op hem zal kunnen leggen.

Eenieder vraagt, hoe het toch mogelijk is, dat de vlucht van den gewezen advocaat Defuisseaux zoo gansch onopgemerkt is voorbij de oogen gegaan van den Argus der geuzenpers. Het publiek begrijpt dit geheim niet; men legt het op allerhande wijze uit, en de bijzonderheden, welke men betreffende die vlucht verhaalt, zijn niet gansch van belang ontbloot.

Alhoewel de heer Defuisseaux eene veroordeeling tot gevangenis op den hals had, uitgesproken door het beroepshof van Brussel, had hij evenwel eenige dagen voorloopige invrijheidstelling bekomen (!) Inderdaad, het zou de moeite niet waard zijn een *liberal sincère* te wezen, indien men dan nog moest behandeld worden als de eerste schurk de beste. Had Defuisseaux zijn woord van «eer» gegeven, niet te zullen vluchten? Wij gelooven het niet, alhoewel men het zegt: zijn voorgaande laat niet toe te veronderstellen, dat men dit woord gevraagd heeft. In elk geval, denkt hij er weinig aan terug te keeren naar Bergen, waar eene nieuwe veroordeeling op hem wacht.

Defuisseaux dwaalde in de hoofdstad rond als eene lijdende ziel en bedacht een middel te ontsnappen aan de waaksaamheid van eenen politie-man, gelast met hem in het oog te houden, toen eene liberaal dagblad, waar hij zowat thuis was, hem uit den nood redde.

Terwijl Defuisseaux langs eene tweede deur der burealen van gemeld blad reeds eene andere straat bereikte en vervolgens in de Noorderstatie in eenen wagon sprong, wachtte de politiemann, geduldig aan de deur, langs waar Defuisseaux was binnen gegaan.

Nu zit de gewezen advocaat in Engeland te lachen met de grap, die hij de Brusselsche politie, met medehulp van eenen liberalen broeder en vriend, heeft gespeeld, en hij schijnt met zekerheid er op te kunnen rekenen, dat zijne hoedanig-

heid van Br... welke hem reeds zulke lekkere vriendendiensten heeft bezorgd, hem nog wel zal doen vergeten en gansch gerust laten, ondanks al de verledene, tegenwoordige en toekomstige uitleveringstractaten...

Defuisseaux is, zoo men zegt, nog slechts voor eene enkele zaak ongerust; men beweert dat hij diamanten hemdsknoopen heeft laten vallen, en dat deze knoopen den vinder derzelve in gevaar brengen. Wat goede ziel toch! (Handelsblad.)

Het Bureel-Opperhoofd der Bank.

De aankomst van T'Kindt te Brussel geeft een nieuw belang aan het volgende incident, dat alhoewel niet onlangs gebeurd, toch nog niet door de dagbladen is meegedeeld:

Het was in oktober 1875, tijdens de eerste ontdekking der onregelmatigheden van T'Kindt.

M. Bisschofsheim was verwittigd dat T'Kindt titels *Namur Liège* en *Meridionaux* had en report gebracht, welke aan hen toehoorden en hij was de eerste die de zaak ruchtbaar maakte; doch dit weet men alreeds.

Ziehier echter het kurieuze van het incident. M. Bisschofsheim begaf zich naar de *Banque de Belgique* en vroeg om M. Fortamps te spreken. — M. Fortamps is naar Londen, zegde men hem; doch indien gij wilt, zijn wij gansch ten uwen dienste. — Neen, het is M. Fortamps, die wij verlangen te spreken.

M. Bisschofsheim, hierdoor slecht gezind, deelde het feit mee aan M. Préville, gouverneur der *Banque Nationale*, en schoonbroeder van M. Fortamps.

Deze toonde zich niet zeer verwonderd, maar zeer aangedaan over die mededeeling. Onmiddellijk telegrafeerde hij aan zijn schoonbroeder:

«Eene ernstige zaak gebeurt aan mijne bank: ik raad u onmiddellijk weer te keeren.»

M. Fortamps telegrafeerde aan M. Heyvaert, sekretaris der *Banque de Belgique*, bij het ontvangen dier tijding, de volgende depeche:

«Ontvang den hierbijgevoegden telegram van M. Préville; hierbij uitleggingen. Ik moet nog eenige dagen te Londen blijven.»

M. Heyvaert las die telegram en dacht er op na, ten einde den zin er van te begrijpen, toen T'Kindt gansch vertrouwdelijk in zijn bureel kwam even als naar gewoonte en zijne blikken vielen op de depeche — *Tiens*, wat is er? zegde T'Kindt, zonder de minste onstellenis te laten blijken.

Ik weet er niets van zegde M. Heyvaert, maar ik ga aan M. Préville uitlegging van dit alles vragen. — Geef u geene moeite, ik moet juist naar de *Banque* gaan, geef mij den telegram, ik zal de noodige uitleggingen vragen.

M. Heyvaert gaf den telegram.

Een kwartier uurs daarna, kwam T'Kindt inderdaad bij M. Préville, die hem zeer slecht ontving. M. Préville zegde dat hij hem niet had doen roepen, dat hij hem geene uitleggingen te geven had en niet wilde met hem spreken.

T'Kindt waarschijnlijk weinig geveid over deze ontvangst, keerde terug naar de Bank en vertelde aan M. Heyvaert eenige bezuelarjen, waarmede deze zich te vreden stelde.

Op hetzelfde oogenblik zond M. Préville een nieuw telegram aan M. Fortamps, luidende als volgt: «De dief gaat daar juist mijn huis uit, poog onmiddellijk te komen.»

Dit maal liet M. Fortamps zich gezeggen en ging op weg; hij kwam van de statie rechtstreeks naar de *Banque de Belgique*.

Spoedig vroeg hij naar M. Heyvaert, aan wien hij zijn telegram had gezonden. — Mijnheer, zegde hij, men gaat eene klacht tegen u indienen bij het parket. Gij wordt beschuldigd van diefstal!

M. Heyvaert stond verstomd. — Van diefstal! Waarom? Wie beschuldigt mij? — M. Préville — Dat is onmogelijk. — Het is alzoo. — Ik herhaal u, M. de gouverneur dat er niets dommer kan gezegd worden. — Ik wil er gerust over zijn.

M. Fortamps ging onmiddellijk uit, terwijl M. Heyvaert, wiens geweten hem niets verweet, bij zich zelve zeer ernstig nadacht, of zijn overste niet krankzinnig zou zijn geworden.

Natuurlijk legde M. Préville het misverstand uit en verklaarde dat het van T'Kindt was, dat hij had willen spreken.

Na verschooning te hebben gevraagd aan zijnen sekretaris, had met T'Kindt eene woordenwisseling plaats; doch deze gelukte er in zich uit den slag te trekken en den gouverneur allengs meer en meer te verblindden.

Die feiten zijn waarschijnlijk door het onderzoek gekend en het is waarschijnlijk dat de magistraten heden ten volle ingelicht zijn over de waarde van die geschiedenis. Het is zeer gemakkelijk de volle waarheid te kennen door zich te wenden tot de personagen van dat intiem tooneeltje.

(Cote Libre)

In de maand juli 1870 bij het begin van den Fransch-duitschen oorlog, werden de aktien der *Banque de Belgique* op de Beurs van Brussel aan 820 fr. gekwoteerd! En twee dagen geleden, op 12 april 1876, verkocht men diezelfde aktien voor 90 frank!

Ziehier eene vergelijkenis, die men te Brussel maakt en die niet gansch ongepast is: T'Kindt heeft een bres gemaakt in den toren

der *Banque de Belgique* en vluchtte naar Engeland in gezelschap van Lolo. T'Kindt wordt aangehouden en Lolo wordt losgelaten.

Een kassier van Parijs, genaamd Godinet, stak deze week op met het geld van zijn patroon, en vluchtte naar België in gezelschap van zijne Lolo, genaamd Louisa Oppenheimer, biggenpamd de *schoone Louise*. Beide zijn gelogeerd in de Kleine-Karmelieten.

Waarom wordt Lolo gunstiger behandeld dan de *schoone Louise*? Waarom de vrijheid voor de eene en de gevangenis voor de andere?

M. Fortamps handelde wel wat al te liberaal met zijn liberalen T'Kindt: de *Patrie* van Brugge geeft daarvan het volgende staaltje:

«Kort voor het ongeval, was M. de gouverneur Fortamps te Parijs. Een zijner vrienden, die aan het hoofd van een groot geldgesticht is, had erge geruchten over de handelwijs van T'Kindt op de Beurs en elders vernomen en telegrafeerde onmiddellijk deze woorden aan M. Fortamps: » Kom onmiddellijk terug. Er is drang. Gewichtige zaken. »

Gij denkt dat, bij het ontvangen dezer depeche, M. de gouverneur zijn reismaal toeloot en terug kwam met den eersten trein. Wel neen, M. de gouverneur gaat naar den telegraaf, en zendt aan zijn getrouwen T'Kindt de volgende depeche: » X. zegt dat hij mij eene gewichtige zaak heeft mede te deelen; ga hem in mijne plaats spreken. » Men heeft het gezegd, T'Kindt was de onmisbare *factotum*. »

Zoo'n blind vertrouwen was toch in alle geval wel misplaatst, dewijl men wel wist, wat weinig zedelijk leven T'Kindt leidde. Of worden Lolo's als eerlijk beschouwd in het verlichte Brussel?

BINNENLAND.

MOORD TE BRUSSEL. — Zaterdag, rond middernacht, had in de Nevraumontstraat, in de Keulense voorstad eene misdaad plaats.

De bewoner van een huis dezer straat, werd gekwet door het geroep van: «Hulp! Hulp!» welke kreten door eene vrouw werden geuit, die een vertrek op de eerste verdieping van dit huis bewoonde.

De bewoner, van wien wij spraken, drong het vertrek binnen en een verschrikkelijk tooneel vertoonde zich voor zijn oog. De vrouw die geroepen had, lag op den grond, badend in eene plas bloed; het hoofd was haar bijna letterlijk afgesneden.

Een man die ten voorbij was aan eene hevige opgewondenheid, en een bebloed mes in de hand hield, stond naast het lijk der vermoorde vrouw.

Op het gezicht der binnentredende, wierp die man met het mes zich op deen laatste en bracht hem insgelijks twee steken toe.

De binnengekomene zou waarschijnlijk hetzelfde lot hebben ondergaan als de vrouw; doch de moordenaar had zijn eerste slachtoffer zoo geweldig getroffen, dat de punt van het mes gebroken was.

Andere bewoners van het huis en geburen waren toegesnel en sloten den moordenaar in de kamer en wierpen daarna den sleutel der deur aan eenen politieagent die voorbij kwam.

De politieaan kwam binnen en hield den moordenaar aan, die intusschentijd eenigzins kalmer scheen te zijn geworden.

De vrouw was dood zoo als wij reeds hebben gezegd; de man die de wonden had bekomen, werd naar het gasthuis gebracht; zijne wonden zijn niet doodelijk.

Op het postbureau verklaarde de moordenaar, die vrouw op den boulevard te hebben ontmoet, dat zij hem gevraagd had met haar naar hare woning te gaan, hetwelk hij had gedaan; daar gekomen was er twist ontstaan omdat zij hem zijnen portemonnaie wilde ontfouwen.

Men heeft inderdaad, op den vloer der kamer eenen geldbeugel gevonden, inhoudende 150 fr.

*. Mevrouw (tot de keukenmeid). «Maar lieve hemel! Joke, hoe, komen toch al die centen onder de gekookte mosselen, nu zijn zij niet meer eetbaar door het kopergroen.» — Keukenmeid. «Wel, mevrouw had mij toch gelast, dat ik om te probeeren of er geen vergiftige onder mochten wezen, een frank in den pot moest leggen, en daar ik er toevallig geen bij de hand had, heb ik er voor een frank centen in gegooid.»

BUITENLAND.

Duitschland.

OVERSTROOMING.

Men schijft uit Frankfort a/M. dato 6 april: De schoone strek tusschen Ingelheim en Heidesheim geeft den tourist op dit oogenblik een treurig gezicht van verwoesting. De wjbergen zijn of geheel door het water vernield, of met steenen, zand en puin bedekt, terwijl hier en daar huisraad en kleeren zichtbaar zijn.

Te Heidesheim zijn tien huizen met hetgeen zij bevatten, totaal verdwenen en dreigt een grooter aantal in te storten. De «Wildbeek», des zomers bijna niet te zien en gedurende de laatste jaren meer en meer ingedamd, stortte plotseling met geweld van Wackenheim naar beneden, zich eenen weg brekende door rotsen, dammen en huizen en verpletterende, wat haar trachtte te stuiten.

Despoorwegdam werd op verschillende plaatsen doorgebroken; een viadukt bezweek, en een

beampte zag zijn huis met zijn gezin en al hetgeen hij bezat verdwijnen, om later de zijnen als lijk en weer te zien. Een ieder maakte gebruik van het eerste lenteweer en geheel Mainz was naar buiten gegaan toen tegen vier ure de lucht een dreigend aanzien bekam, en een onweer in aantocht bleek te zijn. Vooral in de richting van den Taunus waren donkere wolken waar te nemen. Te Creusnach zagen de inwoners, hoe de wolken zich van drie zijden boven de Ingelheim en Heidesheim saamtrokken en hoe eerst een stortvloed naar beneden kwam, die met hagel afwisselde.

Van 4 ure 's namiddag tot 1 uur 's nachts werd deze strek getroffen door twee wolksbreuken en een stortvloed, waardoor de gemeenschap met de geheele omgeving afgebroken werd. Dientengevolge krom de «Wildbeek» met snelheid, en terwijl er aan vluchten niet te denken viel, rukte de woeste stroom alles uiteen.

Enige huizen zonken als het ware in de diepte; van anderen staan alleen de muren, terwijl huisraad en bewoners meegesleept worden; nog andere zijn geheel ondermijnd.

Men schat het aantal lijkjes op 10, waarvan reeds 8 begraven werden, men kan de schaduw nog niet overzien.

Zwitserland.

REPUBLIKEINTJENS.!

In het zeer radicaalgezinde kanton Geneve is het beheer der openbare geldmiddelen niet zoo voorbeeldeloos ingericht, dat het andere kantons tot navolgenswaardig voorbeeld kan gesteld worden. De inkomsten voor 1876 zijn geraamd op 4,904,990 francs, de uitgaven op 4,951,855 francs, zoodat er een vermoedelijk tekort zal bestaan van 26,865 fr. Wel heeft men bij de beraadslagingen zeer veel over besparingen gesproken, maar daarbij bleef het in den regel. Toch is er ruimschoots gelegenheid om maatregelen van bezuiniging toe te passen.

Aan het bureel van de Kamer van Koophandel te Geneve bij voorbeeld, hebben ambtenaren een vast traktement en trekken zij daarenboven eene soort van leges en emolumenten. De klerken op dat bureel hebben als vast traktement in 't jaar 1875 geuoten 9950 francs, en aan emolumenten in dat zelfde jaar nog 8775 francs. Bij de jongste beraadslagingen over de begroting heeft men gemeend hierin eene wijziging te moeten brengen. Na langdurige discussie heeft men het traktement met 500 francs verminderd, al het overige ongewijzigd latende.

In den *Journal de Geneve* wordt als een voorbeeld van geldverspilling het bewijs bijgebracht, dat de meeste leden van den Grooten Raad het volle traktement voor drie verschillende betrekkingen genieten. En dit alles wordt uit de Staatskas betaald! Zoo'n republiekige mag mij gestolen worden....

Amerika.

DE RIJKSTE KOOPMAN.

Schier al de dagbladen bevatten biografische bijzonderheden over M. Alexander T. Stewart, wiens overlijden wij hebben aangekondigd en die in Europa zeer gekend was, door de aanzienlijke aankopen die hij er deed, voor zijn handelshuis van New-York. Dit huis was het grootste koop-handelsgesticht der wereld. M. Stewart was niet alleen de grootste koopman, maar ook de hoogst belaste inwoner van de Vereenigde-Staten.

Nauwelijks was M. Stewart twintig jaren oud toen hij, met een gering kapitaal, zich uit Ierland naar Amerika begaf, waar hij zijne loopbaan begon als onderwijzer in eene bijzondere school. Kort daarna begon hij met een kapitaal van vijftig duizend frank, een kleinhandel in kleedingstoffen; dit was de grondslag zijner fortuin. De zaak ging zoo goed vooruit dat Stewart weldra doorging voor den rijksten grondeigenaar van den staat New-York. Dertig jaar geleden, toen Ierland de hongersnood heerschte, zond M. Stewart aan zijn arm vaderland een vaartuig met graan geladen.

Enige jaren later bewees hij groote diensten aan Amerika gedurende den oorlog tusschen Noord en Zuid en werd als belooning, na het einde van den oorlog, de plaats van sekretaris der schatkist of minister van financiën aangeboden. M. Stewart kon echter niet aangezien de amerikaansche wetten aan de beambten der schatkist verbieden eenigen hoognaamden handel te drijven.

M. Stewart laat eene fortuin na, welke geschat wordt op 80 miljoen dollars, zijnde ongeveer 400 miljoen franken. Men kende vroeger niemand in New-York die, onder opzicht van fortuin als onder dat van ondernemingsgeest met hem kon vergeleken worden, tenzij het hoofd der familie Astor, die eenige maanden geleden overleed; doch er bestond dit verschil dat de rijkdommen en den maatschappelijken stand van laatstgenoemde de vrucht waren van den arbeid van verscheidene geslachten, terwijl de eerste zijne fortuin, die zeker nog de grootste was, aan niemand dan aan zich zelve was verschuldigd.

De dagbladen zeggen dat M. Stewart zijn geluk te danken had aan het hoophandelsstelsel, dat hij te New-York heeft ingehuldigd. Hij was voor alles eerlijk man en, terwijl in de eerste jaren van zijn handel, zijne konkurrenten er zich op toelieden om koopwaar van mindere hoedanigheid aan hooge prijzen te verkoopen, leverde hij goede waar, zoo goedkoop hij kon en aan vaste prijzen.